

Arrest

nr. 80 304 van 26 april 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 27 december 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 29 november 2011 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 januari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M.-C. FRERE, die loco advocaat M. KALIN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 20 oktober 2010 toe op Belgisch grondgebied en diende diezelfde dag voor een eerste maal een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 11 augustus 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Op 23 november 2011 diende verzoeker, die verklaart België sinds het indienen van zijn eerste asielaanvraag niet meer te hebben verlaten, een tweede asielaanvraag in.

1.4. Op 29 november 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}), aan verzoeker dezelfde dag ter kennis gebracht.

Dit vormt de bestreden beslissing welke luidt als volgt:

“ Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

*Overwegende dat
de persoon die verklaart te heten K. S. (...)
geboren te (...)
en van nationaliteit te zijn : Sri Lanka
die een asielaanvraag heeft ingediend op 23/11/2011 (2)*

Overwegende dat de betrokkene op 20 oktober 2010 een eerste asielaanvraag indiende en zijn dossier op 8 december 2010 werd overgemaakt aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 11 augustus 2011 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de betrokkene op 23 november 2011 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat de betrokkene niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene een foto toont die volgens hem een foto van zijn overleden broer is waarbij opgemerkt moet worden dat een foto enkel is wat ze is, een foto van een persoon zonder aanduiding van wie de persoon zou zijn. Overwegende dat de betrokkene een brief van een contactpersoon naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat een brief van een contactpersoon een officieel door de autoriteiten opgesteld document niet vervangt, dat het een handgeschreven document betreft, dat het dan ook door eender wie, eender waar, eender wanneer opgesteld kan zijn. Overwegende dat de betrokkene een kopie van een paspoort van zijn contactpersoon naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat dit document enkel is wat het is, een kopie van een document dat niet aan de betrokkene toebehoort. Overwegende dat de betrokkene een kopie van de overlijdensakte van zijn broer naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat dit document enkel is wat het is, een overlijdensakte zonder enige aanduiding van de reden van overlijden en zonder enige aanduiding van het relaas van de betrokkene. Overwegende dat de betrokkene een medisch attest naar voren brengt dat zijn been is behandeld waarbij opgemerkt moet worden dat een medisch attest enkel is wat het is, een attest dat iets werd behandeld zonder enig verband met de motieven van de betrokkene. Overwegende dat de betrokkene een enveloppe naar voren brengt waarin de documenten verstuurd geweest zouden zijn waarbij opgemerkt moet worden dat een enveloppe enkel is wat ze is, een attest dat iets werd verstuurd zonder enig bewijs van wat werd verstuurd. Overwegende dat de betrokkene vernam van zijn schoonzus dat hij gezocht wordt door het leger waarbij opgemerkt moet worden dat informatie van de schoonzus van de betrokkene geen officieel door de autoriteiten opgestelde verklaring vervangt, dat het loutere en gemakkelijke verklaringen zijn van de betrokkene, dat ze terugslaan op de reden die de betrokkene gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten, dat aan deze motieven geen geloof werd gehecht door de Belgische asielinstanties. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat zijn broer in maart 2011 vermoord werd waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene dit reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.”

2. Over de rechtspleging

2.1. De raadvrouw van verzoeker diende op 13 februari 2012 per fax een verzoek tot uitstel in dat vergezeld ging van een aantal medische attesten.

2.2. Op grond van het inquisitoriaal karakter van de rechtspleging bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan enkel met de in de procedureregeling voorziene procedurestukken rekening worden gehouden. Het schrijven van de raadvrouw van verzoeker dat op 13 februari 2012 per fax werd ingediend, is niet voorzien in het procedurereglement en wordt derhalve uit de debatten geweerd. Bijkomend merkt de Raad op dat de verzoekende partij naliet het verzoek tot uitstel ter terechtzitting te herhalen, zoals nochtans werd aangekondigd, waardoor de Raad er geen gevolg aan kan geven.

2.3. Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op zijn vraag om de kosten ten laste te leggen van de tegenpartij noch op de vraag van de verwerende partij om de kosten ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Hij formuleert zijn grieven als volgt:

“(…)

Artikel 62, 1ste lid van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing, en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn.

Aan de motiveringsplicht is in casu geenszins voldaan, zodat de verwerende partij onterecht heeft beslist tot niet in overwegingname van de tweede asielaanvraag van verzoekende partij.

*

De motivering is niet afdoende, daar verzoekende partij diens 2(e) asielaanvraag degelijk heeft gebaseerd op nieuwe gegevens die hij niet eerder naar voren had kunnen brengen. Verzoekende partij heeft nieuwe documenten bijgebracht waarvan één de originele enveloppe is waarmee verzoekende partij de documenten heeft ontvangen.

Uit deze enveloppe blijkt duidelijk dat verzoekende partij deze documenten niet kon voorleggen tijdens zijn verhoor op het CGVS in het kader van zijn eerste asielaanvraag.

Verzoekende partij benadrukt dat hij deze documenten ontvangen heeft door de hulp van de dienst Tracing van het Rode Kruis die hem in contact heeft gebracht met de vriend van zijn oom. Hij kende immers enkel het dorp waar hij woonde en via de dienst Tracing is hij uiteindelijk hiermee in contact kunnen komen.

De verwerende partij houdt dus geen rekening met de foto van zijn overleden broer op zijn begrafenis en de overlijdensakte van zijn broer.

Zoals hierboven uiteengezet, betreft het evenwel nieuwe gegevens die ten tijde van het verhoor in het kader van de eerste asielaanvraag niet in het bezit waren van verzoekende partij en die hij slechts heeft kunnen verkrijgen via de hulp van de dienst tracing van het Rode Kruis.

Verzoekende partij verwijst hieromtrent naar arrest nr. 16.87 1 van 2.10.2008 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die in deze zin oordeelde:

“Hoewel het vonnis dateert van 26 februari 2006 en de vorige asielprocedure werd afgesloten op 21 april 2008, blijkt uit de door verzoeker bijgebrachte stukken dat hij dit vonnis slechts ontvangen heeft na het afsluiten van zijn tweede asielaanvraag, zodat dit vonnis niet naar voor kon brengen tijdens zijn tweede asielaanvraag. De materiële motiveringsplicht is geschonden.”

*

Verzoekende partij is daarnaast van mening dat de verwerende partij het zich makkelijk maakt door te stellen dat de nieuwe documenten enkel maar zijn wat het zijn.

De foto van de overleden broer werd getrokken op zijn begrafenis. Bovendien bezorgt verzoekende partij tevens een overlijdensakte van de broer.

Dit tezamen met het schrijven van de vriend van zijn oom en een kopij van zijn identiteitskaart, tonen aan dat de vrees van verzoekende partij reëel en terecht is. Minstens vormen al deze documenten

tezamen een begin van bewijs dat verder onderzocht dient te worden en bijgevolg diende het dossier te worden doorverwezen naar het CGVS.

Verzoekende partij heeft immers enkel door de dienst Tracing van het Rode Kruis de vriend van de oom kunnen contacteren. Verzoekende partij begrijpt ook de redenering van de verwerende partij niet, zeker gezien het CGVS verzoekende partij verweet in het kader van de eerste asielaanvraag de dienst Tracing van het Rode Kruis niet te hebben geraadpleegd. Hij heeft dat nu gedaan, wat natuurlijk ook tijd in beslag neemt, en nu wordt er gewoon geen enkele rekening mee gehouden.

Verzoekende partij heeft bovendien de enveloppe voorgelegd. Er is geen enkele reden aanwezig om te oordelen dat de documenten niet in de enveloppe zaten.

Wanneer deze redenering wordt gevolgd, krijgt verwerende partij vrijspel om elk nieuw document in eender welke zaak te weren en hiermee geen rekening te houden in het kader van een volgende asielaanvraag.

*

Verwerende partij stelt tevens dat verzoekende partij niet terug gekeerd is naar zijn land van herkomst. Dit gegeven is des te meer een indicatie dat hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst gezien er ginder een gegronde vrees voor vervolging in zijne hoofde aanwezig is.

*

Bovendien blijkt uit het voorleggen van deze nieuwe gegevens juist dat verzoekende partij alles heeft gedaan en in het werk heeft gesteld om de noodzakelijke documenten te bemachtigen.

In elk geval heeft de voorgaande beslissing in de asielaanvraag van verzoekende partij geen rekening kunnen houden met deze nieuwe gegevens.

Deze documenten waarvan de echtheid niet wordt betwist, vormen minstens een begin van bewijs en dienen dan ook verder ten gronde te worden onderzocht.

*

DVZ stelt dat de oorzaak van het overlijden van de broer van verzoekende partij niet vermeld staat op de overlijdensakte. Dit is wel het geval. Op de overlijdensakte staat duidelijk vermeld dat hij verdrongen is. De broer is evenwel niet per ongeluk verdrongen, maar hij is vermoord door het "military and Tamil Group". Het is bovendien een officieel document en er is geen reden om aan de echtheid te twijfelen, wat ook niet wordt aangekaart door de verwerende partij.

Het dossier diende bijgevolg naar het CGVS te worden verzonden om de tweede asielaanvraag te onderzoeken.

*

DVZ stelt in de beslissing dat verzoekende partij kopij van de paspoort van de vriend van de oom zou hebben voorgelegd.

Verzoekende partij stelt dat er geen kopij van een paspoort werd voorgelegd, maar wel een kopij van de identiteitskaart.

*

Verzoekende partij heeft het medisch attest voorgelegd om aan te tonen dat hij behandeld wordt aan zijn benen en rug tengevolge de folteringen die hij heeft ondergaan.

De pijn die hij daardoor heeft, is op momenten ook ondraaglijk, zodat hij niet altijd helder kan denken.

*

De informatie die verzoekende partij van zijn schoonzus heeft verkregen, is correct. Men was op zoek naar verzoekende partij in het huis van zijn broer. Zo wist zijn schoonzus dat hij nog werd gezocht.

Verzoekende partij kan geen bijkomende bewijzen geven, want de overheid en het leger geven geen bewijzen. Dit kan dan ook niet verwacht worden van hem.

*

Dat het eerste middel bijgevolg gegrond is."

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding in artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden, zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte

beschikt. Er wordt immers, met verwijzing naar de toepasselijke wetsbepaling duidelijk gemotiveerd dat de asielaanvraag niet in overweging wordt genomen daar verzoeker geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet heeft voorgelegd bij zijn tweede asielaanvraag. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Met betrekking tot de materiële motiveringsplicht merkt de Raad op dat hij bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.3. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag.

De bevoegdheid die artikel 51/8 van de vreemdelingenwet de Dienst Vreemdelingenzaken toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van voornoemde wet. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn: dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn: dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet,
- cumulatief aanwezig moeten zijn.

Nadruk dient te worden gelegd op het feit dat deze nieuwe gegevens betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nr. 143.020; RvS 13 april 2005, nr. 143.021). Het begrip *“nieuwe gegevens”* heeft bijgevolg niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610).

3.4. *In casu* oordeelde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid dat verzoeker geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet heeft aangebracht

zodat de asielaanvraag niet in aanmerking werd genomen. Dit is het determinerend motief waarom de tweede asielaanvraag van verzoeker niet in overweging werd genomen.

3.5. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker naar aanleiding van zijn tweede asielaanvraag volgende documenten heeft neergelegd:

- een foto van zijn overleden broer;
- een kopie van de overlijdensakte van zijn broer;
- (een kopie van) een brief van Joseph, een contactpersoon in Sri Lanka en vriend van zijn oom;
- een kopie van het paspoort van die contactpersoon Joseph;
- een enveloppe waarmee volgens verzoeker voornoemde documenten werden verstuurd;
- een medisch attest.

Ter gelegenheid van het interview van 29 november 2011 naar aanleiding van zijn tweede asielaanvraag verklaarde verzoeker het volgende: *“In september 2011 heb ik contact gehad met mijn schoonzus via Joseph, een vriend van mijn oom. De sociaal assistent had mij gezegd dat ik beter contact met iemand kon opnemen in Sri Lanka, opdat zij mij documenten zouden kunnen opsturen. Toen ik contact had met mijn schoonzus vertelde zij mij dat het leger op zoek was naar mij, zij hadden mijn identiteitskaart afgenomen in 2010 toen ik mij had overgegeven aan hen omdat ik geen uitweg had. Zij kwamen naar ons huis met mijn identiteitskaart en toonden mijn identiteitskaart. Ze zeiden dat ze naar mij op zoek waren. Dit was nadat ik al in België was. Ze konden mij niet vinden want ik was al hier en omdat ze mij niet vonden hebben ze mijn jongere broer meegenomen, de man van de schoonzus met wie ik contact had in september 2011. Hij werd uiteindelijk door het leger in Maart 2011 vermoord. Dit alles gebeurt omdat mijn oudere broer (J.E.) lid was van de L.T.T.E. en omdat wij onder dwang de L.T.T.E hebben geholpen. Mijn schoonzus vertelde mij dat het leger nog steeds op zoek is naar mij”*

3.6. In de bestreden beslissing wordt over de zes stukken die verzoeker in het middel aanhaalt het volgende overwogen: *“Overwegende dat de betrokkene een foto toont die volgens hem een foto van zijn overleden broer is waarbij opgemerkt moet worden dat een foto enkel is wat ze is, een foto van een persoon zonder aanduiding van wie de persoon zou zijn. Overwegende dat de betrokkene een brief van een contactpersoon naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat een brief van een contactpersoon een officieel door de autoriteiten opgesteld document niet vervangt, dat het een handgeschreven document betreft, dat het dan ook door eender wie, eender waar, eender wanneer opgesteld kan zijn. Overwegende dat de betrokkene een kopie van een paspoort van zijn contactpersoon naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat dit document enkel is wat het is, een kopie van een document dat niet aan de betrokkene toebehoort. Overwegende dat de betrokkene een kopie van de overlijdensakte van zijn broer naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat dit document enkel is wat het is, een overlijdensakte zonder enige aanduiding van de reden van overlijden en zonder enige aanduiding van het relaas van de betrokkene. Overwegende dat de betrokkene een medisch attest naar voren brengt dat zijn been is behandeld waarbij opgemerkt moet worden dat een medisch attest enkel is wat het is, een attest dat iets werd behandeld zonder enig verband met de motieven van de betrokkene. Overwegende dat de betrokkene een enveloppe naar voren brengt waarin de documenten verstuurd geweest zouden zijn waarbij opgemerkt moet worden dat een enveloppe enkel is wat ze is, een attest dat iets werd verstuurd zonder enig bewijs van wat werd verstuurd.”*

In de bestreden beslissing wordt tevens het volgende gesteld: *“Overwegende dat de betrokkene vernam van zijn schoonzus dat hij gezocht wordt door het leger waarbij opgemerkt moet worden dat informatie van de schoonzus van de betrokkene geen officieel door de autoriteiten opgestelde verklaring vervangt, dat het loutere en gemakkelijke verklaringen zijn van de betrokkene, dat ze terugslaan op de reden die de betrokkene gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten, dat aan deze motieven geen geloof werd gehecht door de Belgische asielinstanties. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat zijn broer in maart 2011 vermoord werd waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene dit reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag.”*

3.7. In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, blijkt uit de hierboven weergegeven motieven dat de verwerende partij *in casu* wel degelijk rekening heeft gehouden met de foto van zijn overleden broer, de overlijdensakte van zijn broer, de brief van J., de kopie van de identiteitskaart van J., de enveloppe en het medisch attest, en deze stukken aan een onderzoek heeft onderworpen.

3.8. Verzoeker benadrukt in zijn middel dat hij de gegevens niet eerder naar voren had kunnen brengen. Volgens verzoeker blijkt dit uit de enveloppe en uit de hulp die hij kreeg van de dienst Tracing van het Rode Kruis. De Raad wijst er vooreerst op dat de bestreden beslissing geen motief bevat waaruit zou

blijken dat de gemachtigde van de staatssecretaris van oordeel is dat verzoeker de documenten die hij in het kader van zijn huidige, tweede asielaanvraag heeft neergelegd, reeds eerder had kunnen neerleggen. Verzoekers verwijzing naar een arrest van de Raad van 2 oktober 2008 is dan ook niet ter zake dienstig. Bovendien merkt de Raad op dat jurisdictionele beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben en dat verzoeker niet aantoont dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot het door hem geciteerde arrest gelijkaardig zijn aan deze in voorliggende zaak. Louter met betrekking tot de enveloppe wordt in de bestreden beslissing het volgende gesteld: *“een enveloppe enkel is wat ze is, een attest dat iets werd verstuurd zonder enig bewijs van wat werd verstuurd”*. Verzoekers blote bewering dat er geen enkele reden is om te oordelen dat de documenten niet in de enveloppe zaten, volstaat niet om aan te tonen dat de enveloppe wel degelijk de stukken bevatte die in het kader van zijn tweede asielaanvraag werden voorgelegd. Zoals de verwerende partij terecht aangeeft in haar nota met opmerkingen, zou anders oordelen ertoe leiden dat eender welke enveloppe met een poststempel van na de vorige asielprocedure, zonder meer zou volstaan om aan te tonen dat welbepaalde documenten pas na de afsluiting van deze asielprocedure zouden zijn ontvangen.

3.9. Volgens verzoeker vormt het feit dat hij niet is teruggekeerd naar zijn land van herkomst een indicatie dat hij wordt vervolgd en blijkt uit het voorleggen van de nieuwe documenten dat hij alles in het werk heeft gesteld om deze te bemachtigen. De documenten vormen volgens verzoeker een begin van bewijs en dienen dan ook ten gronde te worden onderzocht. De Raad wijst hierbij nogmaals op de beperkte bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris in het kader van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet, waarbij deze enkel mag oordelen of verzoeker in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens heeft aangebracht. Door te verwijzen naar indicaties en te herhalen dat de documenten een begin van bewijs vormen, slaagt verzoeker er niet in aan te tonen dat de documenten *“nieuwe gegevens”* zijn in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet

3.10. Daargelaten de vaststelling dat verzoeker kan worden bijgetreden in zijn stelling dat de reden van het overlijden van zijn broer wel degelijk op de overlijdensakte staat, aangezien uit het administratief dossier blijkt dat hierop inderdaad de vermelding *“death due to drowning”* is aangebracht, merkt de Raad op dat hij er niet in slaagt het geheel van de motieven van de beslissing te doen wankelen. De Raad merkt immers op dat in de beslissing met betrekking tot de overlijdensakte eveneens wordt gesteld dat deze geen aanduiding bevat van het relaas van betrokkene. De affirmatie van verzoeker in zijn verzoekschrift dat zijn broer vermoord is door de *“military and Group”* volstaat niet om aannemelijk te maken dat het overlijden van zijn broer in verband kan worden gebracht met zijn asielrelaas. Zoals hierboven onder punt 3.3 werd uiteengezet, verduidelijkt verzoeker niet dat het neergelegde document ‘relevant’ is. Hetzelfde geldt voor verzoekers betoog naar aanleiding van de neergelegde identiteitskaart. Verzoeker kan weliswaar worden gevolgd in zijn betoog dat de bestreden beslissing verkeerdelijk aangeeft dat hij een *“kopij van de paspoort van de vriend van de oom”* zou hebben voorgelegd, aangezien het een *“kopij van de identiteitskaart”* betreft. De Raad merkt echter op dat dit geen afbreuk doet aan het pertinente motief uit de bestreden beslissing *“dat dit document enkel is wat het is, een kopie van een document dat niet aan de betrokkene toebehoort”*. De stelling van verzoeker dat de informatie die hij van zijn schoonzus zou hebben verkregen correct is en dat hij nog steeds wordt gezocht, is niet van aard om het motief uit de bestreden beslissing te weerleggen dat de *“informatie van de schoonzus van de betrokkene geen officieel door de autoriteiten opgestelde verklaring vervangt, dat het loutere en gemakkelijke verklaringen zijn van de betrokkene, dat ze terugslaan op de reden die de betrokkene gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten (en) dat aan deze motieven geen geloof werd gehecht door de Belgische asielinstanties.”* Met betrekking tot het neergelegde medisch attest stelt verzoeker dat hij wordt behandeld ingevolge de folteringingen die hij heeft ondergaan en dat de pijn die hij daardoor heeft op momenten ondraaglijk is. De Raad merkt op dat de loutere beweringen van verzoeker waarmee hij het attest in verband tracht te brengen met de verklaarde ondergane folteringingen niet bij machte zijn om de conclusie van de gemachtigde van de staatssecretaris dat uit het attest enkel kan worden afgeleid *“dat iets werd behandeld zonder enig verband met de motieven van de betrokkene”* te weerleggen.

3.11. Uit het voorgaande volgt dat verzoeker niet aantoont dat hij *“nieuwe gegevens”* heeft aangebracht in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing wordt bijgevolg terecht overwogen dat *“betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980”*. De bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de materiële motiveringsplicht geschonden is.

Het eerste middel is ongegrond.

3.12. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel, en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM).

“Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur bij het nemen van een bepaalde beslissing deze zorgvuldig moet voorbereiden, nemen en uitvoeren. Dit houdt ondermeer in dat het bestuur op zorgvuldige wijze feiten moet vergaren.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit tevens voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding.

Een louter routineuze en administratieve afhandeling van zaken wordt door de Rand van State niet aanvaard.

Verwerende partij heeft in casu het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidbeginsel geschonden.

Het CGVS diende immers de nieuwe gegevens en documenten die door verzoekende partij zijn neergelegd in het kader van zijn 2de asielaanvraag en waarvan de echtheid niet wordt betwist, te onderzoeken en te analyseren. Deze vormen immers minstens een begin van bewijs.

De verwerende partij diende er dan ook voor te zorgen dat deze zaak en deze nieuwe gegevens terecht kwamen bij het CGVS, wat zij heeft nagelaten te doen.

Dat het tweede middel gegrond is.

*

Bovendien heeft verzoekende partij hier een nieuw leven met vrienden en een privé-leven opgebouwd.

Door verzoekende partij het bevel te geven om het grondgebied te verlaten, vloeit een mogelijke schending van een fundamenteel recht dat erkend wordt en directe werking heeft in België: artikel 8 EVRM beschermt het recht op een gezinsleven, maar ook de eerbiediging van haar privéleven.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt dat:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.))

De Dienst Vreemdelingenzaken moet deze altijd beoordelen vooraleer verzoekende partij uit te wijzen.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft dit nagelaten te doen.

De politionele bevoegdheden kunnen de Dienst Vreemdelingen zaken niet vrijstellen van de internationale verplichtingen die het heeft onderschreven, zoals in casu artikel 8 EVRM.

De overheden zijn gehouden om de wettelijke bepalingen die ermee in strijd zijn, buiten beschouwing te laten.

Dat het tweede middel gegrond is.”

3.13. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.14. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.15. De Raad verwijst met betrekking tot de in het tweede middel aangevoerde schending van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel naar de bespreking van de door verzoeker in het kader van zijn tweede asielaanvraag *aangebrachte* gegevens. Zoals hierboven reeds gesteld, en in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, werd door de verwerende partij wel degelijk rekening gehouden met de door hem aangebrachte gegevens, waardoor hij geen schending van het redelijkheids- of het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk maakt. Er werd reeds besloten dat de overheid in redelijkheid kon

komen tot de door haar gedane vaststellingen en er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die hiermee onverenigbaar zijn.

3.16. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21). Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

3.17. De Raad stelt vast dat verzoeker met de blote bewering uit zijn verzoekschrift dat hij *"hier een nieuw leven met vrienden en een privé-leven (heeft) opgebouwd"*, geenszins *in concreto* aantoonde dat hij in België een privéleven heeft ontwikkeld dat onder de door artikel 8 van het EVRM voorziene bescherming valt. De Raad van State heeft trouwens meermaals geoordeeld dat gewone sociale relaties niet beschermd worden door artikel 8 van het EVRM (RvS 27 juni 2007, nr. 172.824; RvS 14 november 2005, nr. 151.290; RvS 15 februari 2005, nr. 140.615; RvS 23 januari 2002, nr. 102.840). Bijgevolg maakt de verzoekende partij het bestaan van een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk, waardoor er uiteraard geen schending van artikel 8 van het EVRM werd aangetoond.

3.18. Er werd geen schending van het redelijkheids- of van het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk gemaakt en geen schending aangetoond van artikel 8 van het EVRM.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig april tweeduizend en twaalf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN